

Sygn. akt VI Ka 1041/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

Sędziowie: SO Włodzimierz Suwała

SO Jacek Matusik (spr.)

Protokolant p.o. protokolant sądowy Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 12 kwietnia 2016 r.

sprawy D. H. syna P. i A. z domu S. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 6 maja 2015 r. sygn. akt II K 1173/12

uchyla wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonego D. H. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko D. H. warunkowo umarza ustalając okres próby na 1 (jeden) rok; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w części na niego przypadającej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Jacek Matusik SSO Maciej Schulz SSO Włodzimierz Suwała

Sygn. akt VI Ka 1041/15

UZASADNIENIE

D. H. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 6 maja 2015 roku, sygn. akt II K 1173/12, został uznany za winnego popełnienia dwóch czynów z art. 233§ 1 k.k. i skazany na łączną karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i opłatę sądową.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego skutkowałą wydaniem orzeczenia reformatoryjnego przez Sąd Odwoławczy w stosunku do oskarżonego D. H..

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, właściwie oraz z zachowaniem reguł określonych w art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na

rozprawie materiał dowodowy i na tej podstawie, poczynił trafne ustalenia faktyczne. Wyniki swego rozumowania Sąd Rejonowy zaprezentował w odpowiadającym wymogom art. 424 k.p.k. pisemnym uzasadnieniu.

Wbrew stanowisku przedstawionemu przez skarżącego w apelacji, w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie mógł uniewinnić oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie pozwala uznać winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, jednakże Sąd uznał, iż w sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do D. H. w myśl art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. Okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie budzą wątpliwości. W niniejszej sprawie Sąd I instancji w sposób właściwy ustalił, że oskarżony w dniu 25 marca 2009 roku w Z., woj. (...), będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w toku postępowania sygn. akt 4 Ds. 188/09 nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Wołominie przez uprawnionego funkcjonariusza Policji oraz będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy zeznał fałszywie, iż nie był świadkiem zdarzenia uszkodzenia w dniu 15 lutego 2009 roku przy ul. (...) w Z. samochodowi marki C. (...) o nr rej. (...) dokonanego przez R. W. (1), nie posiada wiedzy na temat tego zdarzenia, a ponadto, iż w czasie dokonania tego czynu jego oraz R. W. (1) w miejscu zdarzenia nie było, podczas gdy w rzeczywistości obaj na miejscu zdarzenia w chwili jego dokonania znajdowali się a D. H. był świadkiem uszkodzenia w/w pojazdu przez R. W. (1) oraz, iż w dniu 10 sierpnia 2011 roku w W., woj. (...), będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w toku postępowania sygn. akt V K 531/10 Sądu Rejonowego w Wołominie oraz będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy zeznał fałszywie, iż nie był świadkiem zdarzenia uszkodzenia w dniu 15 lutego 2009 roku przy ul. (...) w Z. samochodowi marki C. (...) o nr rej. (...) dokonanego przez R. W. (1) oraz, że nie posiada wiedzy na temat tego zdarzenia, podczas gdy w rzeczywistości na miejscu tego zdarzenia w chwili jego dokonania znajdował się i był świadkiem uszkodzenia w/w pojazdu przez R. W. (1), czym wypełnił dyspozycję z art. 233 § 1 k.k. Sąd I instancji uzasadniając wymiar kary wskazał, iż miał na uwadze sposób działania oskarżonego, brak skruchy, uprzednią niekaralność, młody wiek, więzi rodzinne oraz dotychczasowy sposób życia D. H.. Mimo, iż Sąd prawidłowo uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego to, zdaniem Sądu Odwoławczego, okolicznościom obciążającym nadał zbyt dużą wagę, a tym samym błędnie ocenił stopień społecznej szkodliwości.

Warunkowe umorzenie postępowania karnego możliwe jest wówczas, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Obydwie te przesłanki muszą być ustalone odrębnie, w sposób niezależny od siebie. Ustawa wymaga, aby zarówno wina sprawcy nie była znaczna, jak i stopień społecznej szkodliwości był oceniany jako taki, który nie jest znaczny (A. Zoll, w: G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz do art. 1–116, red. A. Zoll, Kraków 2004, s. 997). Warunkowe umorzenie postępowania może nastąpić wobec sprawcy dotychczas niekaranego za przestępstwo umyślne. Przesłanką warunkowego umorzenia postępowania jest ustalenie, że postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego, wszystkie wyżej wskazane przesłanki w stosunku do D. H. zaistniały. Nie bez znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości ma fakt, że oskarżony złożył nieprawdziwe depozycję w sprawie swojego kuzyna-brata ciotecznego R. W. (2). Postępując w ten sposób chciał ochronić R. W. (2) od odpowiedzialności karnej za przypisywany mu czyn, co wydaje się postawą naturalną mając na uwadze więzi ich łączące. Nie można tracić z pola widzenia również faktu, że D. H. składał zeznania w sposób tak nieudolny, iż na pierwszy rzut oka widać było, iż są one nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, zaś jego depozycje i tak de facto nie miały istotniejszego znaczenia w sprawie w której występował w charakterze świadka.

Te wszystkie wskazane powyżej okoliczności, pozwalają zatem uznać, iż społeczna szkodliwość czynów popełnionych przez oskarżonego jest nie znaczna. Postawa oskarżonego D. H., jego warunki i właściwości osobiste, wykazują, że nie jest on osobą zdemoralizowaną, przejawiającą lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego. Przeciwnie, jest on osobą młodą prowadzącą ustabilizowany tryb życia, przestrzegającą dotychczas porządku prawnego, na co wskazuje wcześniejsza niekaralność. Popełnione przez niego czyny należy uznać jedynie za incydentalne. Zdaniem

Sądu Odwoławczego, oskarżonemu można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną. Co również istotne, czyny przypisane oskarżonemu zagrożone są karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia pozwalają na uznanie, iż w stosunku do oskarżonego D. H. zachodzą przesłanki przemawiające za warunkowym umorzeniem postępowania karnego. Mając na uwadze powyższe wywody, Sąd Odwoławczy w zaskarżonej części wyrok uchylił i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego D. H. na okres próby wynoszący 1 rok. Określając okres próby na 1 rok, Sąd wziął pod uwagę cele wychowawcze oraz prewencyjne. Sąd pozostaje bowiem w przekonaniu, że ten okres czasu pozwoli na zweryfikowanie postawy oskarżonego.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w części na niego przypadającej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Mając na względzie powyższe wywody, Sąd Odwoławczy orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Jacek Matusik SSO Maciej Schulz SSO Włodzimierz Suwała